

- 1 היתה נשאלת הקושיא: איך שיך לומר דבר כזה על אברהם אבינו, אפילו בשוגג⁹⁷. ומכל-שכן
 2 בנידון-דידן, שגרוע יותר מנתינת צדקה לעניים שאינם מהוגנים, שעל-כל-פנים עניים הם⁹⁸, אלא ש"אינן
 3 מהוגנים", ואילו כאן לא היתה הכנסת אורחים לגמרי?
 4 איך יתכן ש"תורת אמת" קבעה באופן כזה שילמדו דין אמת - "גדולה הכנסת אורחים כו" - מענין
 5 שאינו אמיתי, מפעולה שהיתה (באמת) היפך הדין?
 6 ועל כן צריך לומר, שאף-על-פי שהיו רק "בדמות אנשים", לא היה חסר דבר ב"הכנסת אורחים" של
 7 אברהם אבינו. אין הכוונה שהיה נדמה לו שמקיים מצות הכנסת אורחים, אלא זו היתה האמת.
 8 כ. הביאור בזה יוכן בהקדם המבואר בחסידות והובא לעיל⁷⁷
 9 - ובזה נראה גם היחוד של גליא דתורה עם פנימיות התורה, ששניהם "תורה אחת", שלכן - כאמור
 10 כמה פעמים⁹⁹ - ישנם כמה ענינים בנגלה דתורה שבלי פנימיות התורה, נשארים בקושיא והעדר הבנה -
 11 החילוק בין המצוות שקיימו האבות קודם מתן-תורה, למצוות שאנו מקיימים לאחרי מתן-תורה:
 12 קיום המצוות של האבות היה ברוחניות. וכמוכח ב'תורה אור'¹⁰⁰ ראייה לדבר, מכמה וכמה מצוות
 13 שבימי האבות לא היו יכולים כלל לקיימם בגשמיות. ולדוגמא: מצות תפלין, שבפרשיות התפלין כתוב
 14 אודות יציאת מצרים, ובימי האבות לא היה עדיין כל הענין דיציאת מצרים.
 15 אבל אין הכוונה שקיום המצוות של האבות היה רק ברוחניות, ללא פעולות בגשמיות; הם עשו גם
 16 פעולות בגשמיות (על-כל-פנים בכמה מצוות),
 17 - וכדמוכח ממצות תפלין גופא: איתא בזוהר¹⁰¹, שיעקב המשיך על-ידי המקלות את ההמשכות
 18 שנמשכות על-ידי מצות תפלין. ומזה מוכח, שאף-על-פי שהאבות לא יכלו לקיים מצות תפלין בגשמיות
 19 באותו אופן כמו לאחרי מתן תורה, כנ"ל, מכל-מקום בקיומם ברוחניות היתה גם פעולה בגשמיות,
 20 הפעולה במקלות -
 21 מה שאומרים שעבודת האבות היתה ברוחניות, הכוונה בזה - שעל-ידי עבודתם לא קבעו את קדושת
 22 המצוה בפנימיות ובגלוי בדברים הגשמיים שבהם עבדו עבודתם; לא נשארה במקלות קדושה, לאחרי
 23 סיום העבודה בהם. וכך גם בנוגע למאכל ומשתה שבהם קיים אברהם אבינו מצות הכנסת אורחים¹⁰².
 24 [קשה לומר שלא נפעל מאומה במקלות (וכיוצא בו בדברים הגשמיים), והם נשארו בדיוק כמו קודם
 25 העבודה. ובפרט - כיון ש"מעשה אבות סימן לבנים", היתה מוכרחת להיות איזה דוגמא על-כל-פנים
 26 למצוות שלאחרי מתן-תורה. אבל אף-על-פי-כן, אין זה כמו קיום המצוות לאחרי מתן-תורה, שממשיכים
 27 קדושה בפנימיות ובגלוי בדברים הגשמיים שבהם נעשית המצוה, שהם עצמם נעשים דבר קדוש,
 28 והקדושה נשארת בהם בגלוי גם לאחרי קיום המצוה].
 29 כא. על-פי-זה מובן, שיש חילוק בין קיום המצוות של האבות ובין עבודת הנשמות שבבחינת לויטן:
 30 מבואר ב'לקוטי תורה'¹⁰³ החילוק בין הנשמות שבבחינת שור הבר, שעבודתם צריכה להיות בגשמיות
 31 דוקא, לנשמות שבבחינת לויטן - מלשון "ליוה אישי אלי"¹⁰⁴ - שעל-ידי עבודתם ברוחניות (אף שפשוט
 32 שמחוייבים בקיום כל המצוות כפשוטן) הם ממשיכים כל ההמשכות הנמשכות על-ידי קיום המצוות.

101) ח"א קסב, א. וראה תו"א ויצא כג, ג.
 102) אף שמצוה זו קיים באותו האופן שמקיימים לאחרי
 מ"ת (ולא כקיום מצות תפלין שהיתה ע"י המקלות). וראה סה"מ
 תש"י ע' 223 בהערה.
 103) שמיני יח, א ואילך. עיי"ש.
 104) ויצא כט, לד.

97) וכמאמר רבי "אוי לי שנתתי כו" (ב"ב ח, א. ועיי' ב' פי'
 הריטב"א - בברכ"י לשו"ע יו"ד סרנ"א ס"א).
 98) שלכן מדייק בש"ס (ב"ק טז, ב. ב"ב ט, ב) "בני אדם
 שאינן מהוגנים (שאז דוקא) לא יקבלו עליהן שכר" - דהיינו רמאי
 דכתובות (סז, סע"ב ושם).
 99) ראה תורת מנחם - התועודיות ח"מ ע' 77. וש"נ.
 100) יא, ד. מא, ב.